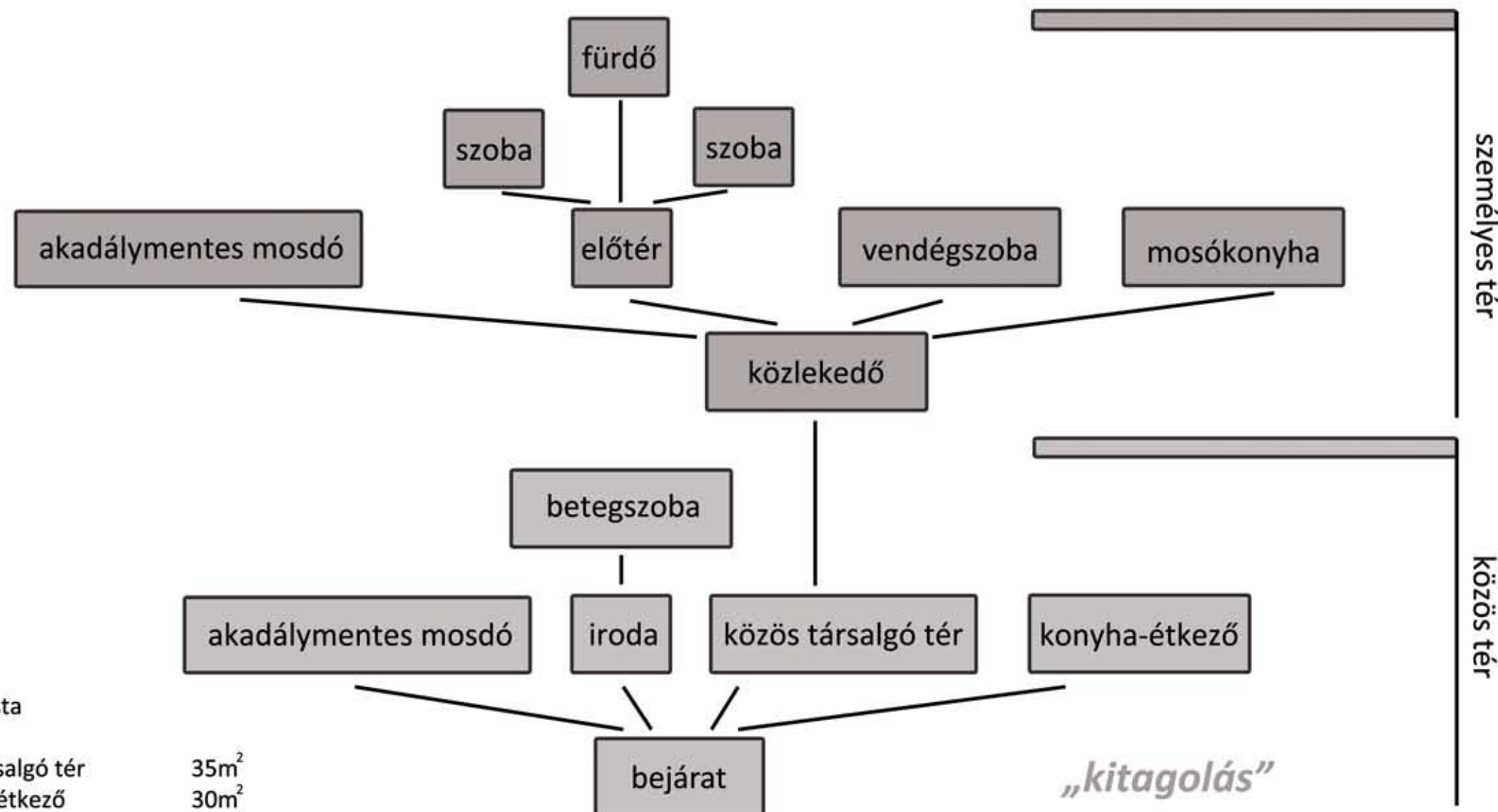

„Hogy mindig legyen otthonuk”

Lakóotthon - Gyöngyös

Az 1990-es évekig a sérült embereket általában több száz fős, a települések határain kívül eső intézményekben látták el. Sem ők nem vettek részt az átlagos mindennapi életben, sem az utca embere, a társadalom nem tudott gyakorlatilag semmit életvitelükről, gondolataikról, igényeikről, gyakran létezésükről sem. Ebben az időben kezdődött el – a hazai és nemzetközi elvárásoknak és egyezményeknek megfelelően – a „kitagolás” folyamata, melynek célja, hogy a sérült emberek kis közösségekben, éljenek, hasonlóan a társadalom többi tagjához. A lakóotthonok, a lakók mind teljesebb bevonására építő, önálló, méltó életfeltételeket biztosító helyszínei a sérült emberek életének. Ma már egyre nagyobb számban találunk kis létszámú intézményeket az országban, de a valós igényekhez mérten még mindig kevés számuk.

Helységlista

Közös társalgó tér	35m ²
Konyha - étkező	30m ²
Iroda	15m ²
Betegszoba	10m ²
Ak.m. mosdó (2db)	5m ² -10m ²
Közlekedő	50m ²
Előtér (7db)	5m ² -35m ²
Fürdő (7db)	5m ² -35m ²
Szoba (14db)	15m ² -210m ²
Vendégszoba	10m ²
Mosókonyha	10m ²
Összesen	450m²

integráció

elfogadás

társadalmi jelenlét

találkozás

álmok

otthon

felelőség vállalás

önálló élet

„kitagolás”

Báry Anikó

03